

Arrest

nr. 216 696 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. MELIS
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. DENYS *loco* advocaat K. MELIS en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, komt België binnen op 28 augustus 2010 en dient een asielaanvraag in op 30 augustus 2010.

Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 57 319 van 3 maart 2011 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

De asielaanvraag van verzoeker wordt doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 17 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 76 190 van 29 februari 2012 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 juni 2012 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 180 189 van 27 december 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 21 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad nr. 180 190 van 27 december 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 9 februari 2013/19 augustus 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 16 september 2014 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 17 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag van 9 februari 2013/19 augustus 2013 onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad nr. 180 191 van 27 december 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 30 oktober 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 134 822 van 9 december 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 28 februari 2015 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 15 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 december 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na vernietiging een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 9 februari 2013/19 augustus 2013 op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 200 211.

Op 16 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na vernietiging een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 28 juni 2012 op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 februari 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tegen de beslissingen van 16 februari 2017 is gekend onder het rolnummer 202 992.

Op 14 juni 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief rapport opgesteld.

Op 15 juni 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: D.,

voornaam: I.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: F.

nationaliteit: Burkina Faso

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 15/06/2018

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor wederzijdse slagen en verwondingen

PV BR.43.L3.029715/2018 van de politie zone van Midi

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit het administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van gezinsleven,

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert gezien de feiten van openbare orde (toebrenge van wederzijdse slagen en verwondingen). Bovendien werd zijn aanvraag 9ter dd. 28/06/2012 onontvankelijk verklaard op 13/02/2017.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen minderjarige kinderen heeft in België.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1/3/2017.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Op 15 juni 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod voor drie jaar genomen. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 221 964.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“PREMIER MOYEN

Pris de la violation des articles 3, 6 et 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, des articles 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 sur la

motivation formelle des actes administratifs. du principe général de la présomption d'innocence, et des principes de bonne administration, notamment devoir de prudence et de minutie et l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération l'ensemble des circonstances de la cause, du principe de proportionnalité, du défaut de motivation adéquate

Première branche

16. L'acte attaqué est pris, d'une part, sur pied de l'article 7, al. 1er, 1° de la loi du 15.12.1980 qui énonce:

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé: 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2; (...);»

17. Cette disposition, telle qu'en vigueur actuellement, a initialement été modifiée par la loi du 19.01.2012 modifiant la loi du 15.12.1980 qui a instauré l'obligation, pour l'Office des Étrangers, de délivrer dans certains cas, un ordre de quitter le territoire (comme c'est le cas de 1° du § 1er visé dans la motivation).

Dans les travaux préparatoires de cette loi du 19.01.2012, le commentaire de l'article 5 insérant cette nouvelle disposition est formulé comme suit:

« L'article 6, § 1er, de la directive impose aux États membres de prendre une décision de retour à rencontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire. La première phrase de l'article 7 est adaptée à cet effet.

Une telle obligation ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH. En aucun cas, l'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement, ne peut être éloigné vers le pays où il sera exposé à une violation du principe de non-refoulement. Lors de la délivrance d'un ordre de quitter le territoire, le principe de non refoulement tel que prévu à l'article 22 du projet, est appliqué (...) »

En effet, compte tenu du fait que les exigences de l'article 3 de la CEDH sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (CEDH, 5.02.02002, Conka c. Belgique, § 83), et que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15.12.1980 (C.E. n° 210.029 du 22.12.2010), l'administration doit prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier administratif pour vérifier si l'obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire vaut dans le cas d'espèce.

18. Or, un tel risque existe en l'espèce, dans la mesure où le requérant, malade, suit un traitement médical en Belgique auquel il n'aurait pas accès dans son pays d'origine.

Si une décision d'irrecevabilité a été prise sur sa demande de séjour médicale, un recours a été introduit, comme expliqué supra dans l'exposé des faits, qui est toujours pendent.

En outre, l'apparence de risque sous cet angle a été admise par le tribunal du travail dans son jugement du 10.11.2016, celui-ci ayant accordé une aide sociale au requérant sur la base de la jurisprudence de la GUE « Abdida », jugeant en l'espèce que :

(...)

19. Ce risque au regard de l'article 3 de la CEDH se combine avec le droit de jouir d'un recours effectif au sens de l'article 13 de la même Convention. Or, « L'effectivité suppose (...) que dans l'attente de la réponse qui y sera réservée, des atteintes irréversibles ne puissent être portées aux droits garantis par la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme ».

La Cour européenne des droits de l'homme, dans son arrêt Yoh Ekale c. Belgique du 20.12.2011, par lequel elle a condamné l'Etat belge pour violation, entre autres des articles 3 et 13 de la Convention, a rappelé que « compte tenu de l'importance qu'elle attaché à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'effectivité d'un recours au sens de l'article 13 exige un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 et implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir un redressement approprié (Jabari c. Turquie, no 40035/98, §§ 48 et 50, CEDH 2000-VIII', M.S.S. précité, §§ 293 et 387, M. et autres c. Bulgarie, no 41416/08, § 127, 26juillet 2011). »

20. Partant, l'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre viole les articles 3 et 13 de la CEDH, l'article 7 de la loi du 15.12.1980, l'obligation de motivation de la partie adverse et celle qui l'oblige à prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause dès lors que ces éléments n'ont aucunement été pris en compte dans les motifs des décisions, et l'obligation de gestion consciencieuse dès lors qu'elle expose les requérants au risque de subir un traitement inhumain et/ou dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH.

Deuxième branche

21. La décision entreprise se fonde également sur l'article 7, § 1er, alinéa 1er, 3° de la loi qui énonce:

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé: (...)

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

(...)»

22. A cet égard, les observations suivantes s'imposent.

23. Le requérant rentrait, le 14.06.2018 vers 16h d'une consultation médicale au centre ULYSSE où il est suivi (en psychiatrie et psychologie). Dans une rue à Saint-Gilles où des terrasses (tables et chaises) bordent les deux côtés du trottoir, il s'est mis sur le côté (soit derrière une table) pour laisser passer quelqu'un qui sortait du bar. La dame (assise en terrasse) derrière qui il s'est stationné l'a interpellé lui demandant pourquoi il se stationnait là. Il a expliqué que c'était uniquement pour laisser passer la personne, mais elle n'a pas voulu l'entendre, au point qu'elle s'est levée, et qu'elle a giflé le requérant. Ne souhaitant pas de problèmes, celui-ci n'a pas réagi et a poursuivi son chemin. Elle l'a retenu, tirant ses vêtements. Un groupe de personnes est arrivé à ce moment et, sans raison, se sont mis à tabasser le requérant. Des personnes sont venues les séparer. Il lui a été conseillé d'appeler la police pour qu'ils interviennent. La dame a renversé la table, le groupe s'est encouru. Beaucoup de témoins étaient présents et ont manifesté au requérant leur accord pour témoigner. Le requérant a été emmené à l'hôpital et, ensuite, interrogé. Les photographies et les documents médicaux ont été conservés par la police.

Il ressort de ces éléments que le requérant a en réalité été victime d'une agression, et qu'il a lui-même, avec l'aide d'autres personnes, appelé la police à son secours.

Il n'a même pas, au cours de cette agression, réagi en retour, et n'a donc levé la main sur personne.

Le requérant conteste formellement ces accusations, qui violent, en outre, le principe de la présomption d'innocence, dérivé du droit au procès équitable protégé par l'article 6 de la Convention EDH, et consacré par l'article 48 de la Charte des droits fondamentaux (« Tout accusé est présumé innocent jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie »).

Il n'y a pas eu de « coups réciproques » comme tente de le faire accroire la partie adverse dans sa motivation. Même s'il y en avait eu d'ailleurs, ils pourraient légalement constituer en de la légitime défense, ce qui exclut également sa culpabilité pénale.

24. Aucun fait d'ordre public ne pourrait donc être légalement retenu par la partie adverse, qui viole, partant, l'article 7 de la loi du 15.12.1980."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 3, 6 en 13 EVRM, van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat hij een medische behandeling volgt in België, die hij niet kan volgen in zijn herkomstland. Tegen de beslissing 9ter zou een hangend annulatieberoep zijn ingediend. Het bevel om het grondgebied te verlaten zou een effectief rechtsmiddel ontnemen.

Hij zou het slachtoffer zijn van slagen en verwondingen en hij zou geroepen hebben om hulp.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat

hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Er werd zowel gemotiveerd in rechte als in feiten, waarbij ingegaan werd op de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, heeft indienen van een beroep tot nietigverklaring gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk of ongegrond wordt verklaard, geen schorsende werking (cfr. Artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980).

Dergelijk annulatieberoep verhindert de verwerende partij geenszins om toepassing te maken van artikel 7, alinea 1 van de vreemdelingenwet. Verzoekster bevindt zich immers in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Bovendien werd geoordeeld dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden nu er een proces-verbaal werd opgesteld door de politiezonen Brussel Zuid nu hij op heterdaad betrap werd voor wederzijdse slagen en verwondingen.

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Daar ten aanzien van verzoeker een PV werd opgesteld ten zijnen laste uit hoofde van slagen en verwondingen, is het geenszins kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het bestaan van dit PV overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak. Het loutere feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift die feiten betwist, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de politie. Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de documenten vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat vooraleer toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, moet worden nagegaan of er geen meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag gelden. Verzoeker stelt dat artikel 3 van het EVRM hieronder valt en dat *in casu* een risico bestaat voor verzoeker op onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst: verzoeker volgt in België een medische behandeling die voor hem niet toegankelijk is in zijn land van herkomst. Bij vonnis van de Franstalige arbeidsrechtbank te Brussel van 10 november 2016 wordt het OCMW van Brussel veroordeeld tot het betalen van sociale financiële hulp aan verzoeker en wordt vermeld dat hij lijdt aan een aandoening waarvan de behandeling niet toegankelijk en beschikbaar is in het land van herkomst, zodat een schorsende werking moet worden gegarandeerd in afwachting van een beslissing.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker zet uiteen dat het ten onrechte is dat werd vastgesteld dat zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid zou kunnen schaden. Verzoeker voert in dit verband ook de schending aan van artikel 6 van het EVRM en van artikel 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.1.3.3. In de bestreden beslissing wordt over de gezondheidstoestand van verzoeker het volgende overwogen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert gezien de feiten van openbare orde (toebrenge van wederzijdse slagen en verwondingen). Bovendien werd zijn aanvraag 9ter dd. 28/06/2012 onontvankelijk verklaard op 13/02/2017.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanvraag die verzoeker op 28 juni 2012 heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 13 februari 2017 onontvankelijk werd verklaard. Dit strookt met de stukken van het administratief dossier, waarin zich de beslissing van 16 februari 2017 bevindt waarin de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing verwijst naar een advies van de arts-adviseur van 15 februari 2017 waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling bestaat in zijn land van herkomst of verblijf. Een beroep tegen deze beslissing is inderdaad hangend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 202 992. Ingevolge het ‘privilège du préalable’ wordt de beslissing van 16 februari 2017 vermoed wettig te zijn, zolang deze niet werd vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (“privilège du préalable”) (RvS 4 december 2014, nr. 229.458).

Verzoeker zet niet met concrete gegevens uiteen dat zijn gezondheidstoestand gewijzigd zou zijn sinds 16 februari 2017. Waar verzoeker bijgevolg zonder meer aanvoert dat hij een medische behandeling volgt in België waar hij geen toegang toe zou hebben in zijn land van herkomst, kan hij dus niet worden gevolgd.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar het vonnis van de Franstalige arbeidsrechtbank te Brussel van 10 november 2016, wordt opgemerkt dat dit vonnis handelt over het toekennen van financiële steun door het OCMW. In dit vonnis wordt inderdaad gesproken van een aandoening waaraan verzoeker lijdt, maar verzoeker gaat eraan voorbij dat de bevoegde overheid zich intussen op 16 februari 2017 -na dit vonnis van de arbeidsrechtbank- heeft uitgesproken over verzoekers medische regularisatieaanvraag en

heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld door artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhiel de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Bijgevolg toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat er een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag zou gelden, zodat de verwerende partij in alle redelijkheid toepassing mocht maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

2.1.3.4. Inzake het tweede onderdeel van het eerste middel wordt erop gewezen dat de verwijzing naar één van de situaties voorzien in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet reeds volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten, te motiveren. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Zoals

hierboven uitgeengezet, kon de verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid toepassing maken van deze bepaling. De vaststelling dat artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van toepassing is, volstaat om het bestreden bevel te schragen. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij het aanvechten van het tweede motief, omdat het eerste niet betwiste motief reeds volstaat.

Het tweede onderdeel van het eerste middel kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

2.1.3.6. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het EVRM maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 6 en 13 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“DEUXIEME MOYEN

Pris de la violation de l'article 6 de la Convention EDH, des articles 1er, et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de la présomption d'innocence, des principes de bonne administration, en ce compris le devoir de prudence et de minutie et l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération l'ensemble des circonstances de la cause, du principe de proportionnalité, du défaut de motivation adéquate

Première branche

25. La décision attaquée est également prise en application 74/14, § 3, 1°, et 3° et 4° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

La motivation du risque de fuite se fonde sur l'existence d'un précédent ordre de quitter, du 01.03.2017, auquel il n'a pas été donné suite.

Cette motivation est inadéquate et viole les dispositions susvisées.

26. L'article 3 de la directive 2008/115 définit le « risque de fuite » comme « le fait qu'il existe des raisons, dans un cas particulier et sur la base de critères objectifs définis par la loi, de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet de procédures de retour peut prendre la fuite ».

Dans un arrêt du 5 juin 2015, C-146/14 PPU, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que :

« 66 Il importe de rappeler, premièrement, que la notion de risque de fuite est circonscrite à l'article 3, point 7, de la directive 2008/115, qui le définit comme le fait qu'il existe des raisons, dans un cas particulier et sur la base de critères objectifs définis par la loi, de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet de procédures de retour peut prendre la fuite.

67 Deuxièmement, l'existence d'un tel risque de fuite est l'une des raisons expressément énumérées à l'article 15, paragraphe 1, de la directive 2008/115 comme justifiant le placement en rétention d'u 6 au point 61 du présent arrêt, cette disposition précise qu'une telle rétention peut uniquement avoir lieu lorsque d'autres mesures suffisantes, mais moins coercitives, ne peuvent être appliquées efficacement dans un cas particulier. [...]

70 Par ailleurs, ainsi que la Cour l'a déjà constaté, toute appréciation concernant un risque de fuite doit se fonder sur un examen individuel du cas de l'intéressé (voir arrêt *Sagor*, C-430/11, EU:C:2012:777, point 41). En outre, conformément au considérant 6 de la directive 2008/115, les décisions prises en vertu de cette directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs »

La Cour de justice de l'Union européenne a également jugé que « le respect du principe de proportionnalité doit être assuré au cours de toutes les étapes de la procédure de retour établie par ladite directive, y compris l'étape relative à la décision de retour, dans le cadre de laquelle l'État membre concerné doit se prononcer sur l'octroi d'un délai de départ volontaire au titre de l'article 7 de cette même directive ».

27. En droit belge, l'article 1er, 11°, de la loi du 15 décembre 1980 définit le « risque de fuite » comme « le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une procédure d'éloignement présente un risque actuel et réel de se soustraire aux autorités. Pour ce faire, le ministre ou son délégué se base sur des éléments objectifs et sérieux » (nous soulignons).

L'article 1er, § 2, de la loi, inséré par la loi du 21 novembre 2017 modifiant la loi du 15 décembre 1980 ajoute que :

« Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas :

1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi;

2° l'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement;

3° l'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de l'exécution et/ou de la surveillance du respect de la réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers;

4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou à déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes :

a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

b) une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue;

c) une mesure moins coercitive qu'une mesure privative de liberté visant à garantir son transfert, son refoulement ou son éloignement, qu'elle soit restrictive de liberté ou autre;

d) une mesure restrictive de liberté visant à garantir l'ordre public ou la sécurité nationale;

e) une mesure équivalente aux mesures visées aux a), b), c) ou d), prise par un autre Etat membre;

5° l'intéressé fait l'objet d'une interdiction d'entrée dans le Royaume et/ou dans un autre Etat membre, ni levée ni suspendue;

6° l'intéressé a introduit une nouvelle demande de séjour ou de protection internationale immédiatement après avoir fait l'objet d'une décision de refus d'entrée ou de séjour ou mettant fin à son séjour ou immédiatement après avoir fait l'objet d'une mesure de refoulement ou d'éloignement;

7° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà donné ses empreintes digitales dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale à la suite de l'introduction d'une demande de protection internationale;

8° l'intéressé a introduit plusieurs demandes de protection internationale et/ou de séjour, dans le Royaume ou dans un ou plusieurs autres Etats membres, qui ont donné lieu à une décision négative ou qui n'ont pas donné lieu à la délivrance d'un titre de séjour;

9° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà introduit précédemment une demande de protection internationale dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale;

10° l'intéressé a déclaré ou il ressort de son dossier qu'il est venu dans le Royaume à des fins autres que celles pour lesquelles il a introduit une demande de protection internationale ou de séjour;

11° l'intéressé fait l'objet d'une amende pour avoir introduit un recours manifestement abusif auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers. »

Lors des travaux préparatoires de la loi du 21 novembre 2017, le législateur a précisé que :

« [...] l'existence d'un risque de fuite actuel et réel est évaluée ou cas par cas et sur la base d'un ou de plusieurs critères objectifs énumérés à ce paragraphe. Le ou les critères objectifs pris en considération ne suffiront donc pas à eux seuls à établir l'existence d'un tel risque. Il est précisé que toutes les circonstances particulières du cas d'espèce devront être prises en considération dans le cadre de cette évaluation. Le but est d'éviter qu'il puisse être conclu automatiquement à l'existence d'un risque (non négligeable) de fuite en présence d'un ou de plusieurs faits figurant dans la liste. [...]

Ainsi, il se peut que, dans un cas, le risque (non négligeable) de fuite puisse être établi sur base d'un ou de plusieurs faits, alors que, dans un autre cas, ces mêmes faits ne permettent pas de conclure à son existence, et ce parce que les circonstances propres à chacune de ces deux situations individuelles sont différentes. Ces circonstances peuvent notamment être liées à la vie familiale de l'intéressé, à son état de santé, à son âge, à sa personnalité ou encore à son comportement. Pour déterminer s'il existe ou non un risque (non négligeable) de fuite, l'autorité compétente devra examiner chaque situation individuelle dans sa globalité. Par ailleurs, il y a lieu de rappeler que le fait qu'un étranger présente un risque de fuite ne suffit pas à justifier son maintien ou la prolongation de celui-ci. Conformément à l'enseignement de la Cour de Justice, dans l'affaire Madhi, il y a lieu de vérifier d'abord si une mesure moins coercitive peut être appliquée efficacement. Ce n'est que si une telle mesure n'est pas possible que l'administration devra vérifier si un risque de fuite existe (encore). A cette occasion, la Cour a précisé que cette appréciation doit tenir compte de toutes les circonstances factuelles entourant la situation de l'intéressé et que l'absence de documents d'identité peut être pris en compte (arrêt Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, point 72) » (nous soulignons).

28. La partie adverse n'a pas tenu compte de l'ensemble des circonstances de l'espèce pour établir l'existence d'un risque de fuite.

La décision attaquée se borne en effet à constater que le requérant a fait l'objet d'un précédent ordre de quitter le territoire pour juger de l'existence d'un risque de fuite (et donc, suivant une lecture bienveillante de l'acte attaqué, invoquant l'article 1er, § 2, 4° de la loi).

Ce faisant, la partie adverse procéda à une application automatique du critère, laquelle voulait précisément être évitée par le législateur, sans tenir compte des circonstances d'espèce.

En effet, le requérant qui réside en Belgique depuis 2010 a immédiatement sollicité une protection internationale dans notre pays.

Dès avant la clôture de celle-ci, il a sollicité une régularisation de séjour tant humanitaire, que médicale.

Toutes les décisions négatives prises ont toujours été contestées devant Votre Conseil.

Il est suivi, depuis son arrivée, par le même conseil, mais également, par le centre ULYSSE (suivi médical et psychologique).

Il a sollicité, et obtenu, une aide sociale (pièce 3), et dispose désormais, depuis récemment, d'un logement (pièce 4).

Il ne s'est jamais caché ni ne s'est jamais soustrait à une convocation ou toute autre mesure de contrainte. Les autorités connaissent sa présence sur le territoire depuis lors, de même que tous les motifs qui ont justifiés tant sa venue, et ses différentes demandes de séjour, régulièrement actualisées.

Dans ce contexte, il est patent que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances d'espèce et a procédé à une application automatique des articles 74/14 et 1er, §2, 4° de la loi, en violation de ces dispositions.

29. Dans deux arrêts récents, Votre Conseil a été jugé que le moyen pris de la violation de l'article 74/14, § 3, 1°, était sérieux, compte tenu de l'absence de prise en considération des circonstances de la cause pour établir le risque de fuite.

Ainsi, dans son arrêt n° 201 920 du 29 mars 2018, le Conseil a ainsi considéré que : « Zoals reeds vermeld, wordt verzoekster verweten na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag te hebben ingediend. Verzoekster stelt naar eigen zeggen dat zij in november 2017 naar België reisde, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist. Verzoekster was dus minderjarig bij binnenkomst in België en is pas zeer recent meerderjarig. Hoewel de Raad, samen met verwerende partij, in de bestreden beslissing kan lezen dat met een aantal omstandigheden eigen aan het geval rekening werd gehouden, kan de Raad noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier opmaken dat ook rekening is gehouden met verzoeksters minderjarigheid bij haar binnenkomst in België en tijdens het grootste gedeelte van haar verblijf alhier. Niettemin maakt haar eerdere minderjarigheid wel een specifieke omstandigheid uit waarmee rekening moet worden gehouden bij het bepalen of de feiten of handelwijzen, omschreven in het objectief criterium, haar redelijkerwijs kunnen worden toegeschreven of verweten. De verweernota laat niet toe anders te besluiten. Het eerste middel is in de besproken mate ernstig ».

30. Il ressort de ce qui précède que la motivation de l'ordre de quitter le territoire n'est pas adéquate au regard des articles et principes visés au moyen, en particulier l'article 1er, § 1er, 11° et §2, et l'article 74/14, § 3, 1° de la loi du 15 décembre 1980, lesquels sont violés. La partie adverse a également omis

de statuer en prenant en considération l'ensemble des éléments de la cause et violé le principe de proportionnalité.

Deuxième branche

En ce qui concerne le renvoi à l'article 74/14, § 3, 3°, et le prétendu danger pour l'ordre public, il est renvoyé à la deuxième branche du premier moyen, dont les arguments sont transposables ici et entraînent une violation de cette disposition."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende :

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 6 EVRM, van de artikelen 1, 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van omstandigheden om het risico op onderduiken vast te stellen. Zo zou hij na zijn aankomst in België onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend. Alle negatieve beslissingen zou hij hebben aangevochten bij de Raad. Het principe van proportionaliteit zou niet zijn gerespecteerd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de reden waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan gelegen is in artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet omdat er inderdaad een risico op onderduiken bestaat en verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, wat als volgt werd toegelicht:

"Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1/3/2017.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Zoals reeds in het eerste middel werd benadrukt, heeft het indienen van annulatieberoepen geen schorsende werking ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat hij geen gevolg diende te geven aan een eerder bevel om dat hij al de negatieve beslissingen zou hebben aangevochten.

Het loutere feit dat hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend nadat hij in België is toegekomen, verhindert de verwerende partij niet om het risico op onderduiken vast te stellen.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze het proportionaliteitsbeginsel zou zijn geschonden.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3. In een eerste en tweede onderdeel van het tweede middel betwist verzoeker de motieven waarom hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan, met name het risico op onderduiken omdat hij zich niet heeft gehouden aan een vroegere verwijderingsmaatregel en de omstandigheid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Er wordt vastgesteld dat de termijn om het grondgebied te verlaten inmiddels reeds is verstreken zodat verzoeker geen belang heeft bij het tweede middel.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat aan verzoeker ook een inreisverbod werd gegeven, maar dit inreisverbod steunt niet enkel op het motief dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Ook het motief dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, wordt vermeld.

Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"TROISIEME MOYEN

Pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, de l'article de l'article 74/13, de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration, en ce compris le devoir de prudence et de minutie et l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération l'ensemble des circonstances de la cause, et du défaut de motivation adéquate

31. L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH) dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que

pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui».

32. Conformément à la jurisprudence de Votre Conseil, lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et familiale est invoqué, il y a lieu d'examiner d'abord s'il existe une vie privée/vie familiale au sens de la Convention.

Selon la Cour européenne des droits de l'homme, la notion de « vie privée » est une notion large, non susceptible d'une définition exhaustive. Cette notion « recouvre l'intégrité physique et morale de la personne » mais également « les relations personnelles, sociales et économiques » qui, selon la Cour, sont constitutives de la vie privée de tout être humain.

La Cour a également jugé que l'article 8 protégé « le droit au développement personnel et le droit d'établir et d'entretenir des rapports avec d'autres êtres humains et le monde extérieur ».

Dans l'arrêt Maslov c. Autriche, elle a ainsi considéré que :

« [...] dès lors que l'article 8 protégé également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrés établis et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8.

Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », l'expulsion d'un immigré établi s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée.

C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée » (Üner, précité, § 59) ».

L'article 5 de la directive 2008/115/CE et l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, qui a transposé cette disposition, prévoient par ailleurs que lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de la vie familiale du ressortissant d'un pays tiers concerné.

33. Le requérant fait valoir une vie privée en Belgique.

En effet, orphelin dans son pays d'origine, il réside désormais en Belgique depuis plus de 8 ans. Il y a développé l'ensemble de ses attachés sociales, et y est suivi depuis lors sur le plan socio-médical.

Ces éléments entrent dans le champ de sa vie privée au sens de l'article 8 précité.

Ainsi, le simple fait qu'il n'ait pas d'enfant mineur en Belgique ne suffit pas à constater l'absence de violation de l'article 8 de la Convention, comme semble le croire la partie adverse.

34. Cette nécessaire prise en compte de la vie familiale dont s'est abstenue la partie adverse l'est encore à plus forte raison, en l'espèce, que la mesure litigieuse impose l'éloignement du territoire, et ne constitue pas une décision refusant « simplement » un droit de séjour.

Il faut considérer, de ce fait, qu'il y a ingérence dans la vie privée du requérant, et procéder à l'examen de proportionnalité sous l'angle du 2e paragraphe de l'article 8 de la Convention EDH.

Comme nous l'explique en effet P.-F. Docquir dans un article paru en 2004 dans la revue trimestrielle des droits de l'homme :

« En certaines circonstances, le respect effectif du droit à la vie privée et familiale exige de la part des autorités publiques non seulement le devoir de s'abstenir de restreindre la liberté considérée, mais également de prendre certaines mesures — telles que l'octroi d'un visa ou le renouvellement d'un permis de séjour. C'est sous l'angle des obligations positives liées à l'article 8 de la Convention que la Cour européenne des droits de l'homme a envisagé la situation des personnes qui souhaitent, par exemple dans le cadre d'un regroupement familial, être autorisées à pénétrer sur le territoire d'un Etat.

(...)

La résolution d'un cas d'application de l'article 8 de la Convention européenne a l'expulsion d'un migrant suit une ligne logique qui doit franchir les étapes suivantes : inclusion de l'étranger dans le cercle des bénéficiaires de la protection des droits fondamentaux, définition du domaine d'application de l'article 8, examen successif des trois critères de conformité à la Convention des restrictions au droit à la vie privée et familiale ».

H. LAMBERT développe également en ce sens que la Cour « considère habituellement que l'acte d'expulsion ou d'exclusion permanente d'un territoire constitue en soi une ingérence, pour autant que l'acte soit certain et immédiatement exécutoire. Et à la différence des litiges ayant trait à l'admission, la Cour met habituellement en balance les droits de l'individu et l'intérêt de la société une fois constaté que l'État concerné n'a pas tenu compte du droit de l'individu au respect de sa vie privée et familiale, c'est-à-dire uniquement lorsqu'elle examine la question de savoir si l'ingérence est « nécessaire dans une société démocratique » au sens de l'article 8.2 ».

Dans un récent article commentant un arrêt rendu en extrême urgence le 31.10.2016 et concluant au risque sérieux de violation de l'article 8 de la CEDH pour un étranger en séjour irrégulier menacé d'éloignement, l'Equipe de droit européen et des migrations de l'UCL (EDEM) écrit également en ce sens : « Dès lors que l'existence d'une vie privée et/ou familiale est avérée, comme dans l'affaire

commentée, l'ingérence se déduit de la mesure d'éloignement. Le fondement légal ainsi que l'objectif légitime à savoir la défense de l'ordre public, ne pose généralement pas de problème. Les autorités doivent alors opérer une mise en balance des intérêts publics et privés en présence (...) » (nous soulignons)

Dès lors, même hors du cadre de la décision mettant fin à un droit de séjour acquis, une nécessaire mise en balance des intérêts en présence sous l'angle du §2 de l'article 8 la Convention EDH doit être effectuée dès qu'un éloignement effectif est envisagé.

35. Partant, la partie adverse a violé l'article 8 de la Convention EDH, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, et son obligation de motivation, en se bornant de constater que le requérant n'a pas d'enfant mineur en Belgique. La partie adverse a également omis de statuer en prenant en considération l'ensemble des éléments de la cause."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt sedert 8 jaar in België te wonen en alhier een privéleven te hebben opgebouwd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk een afweging werd gemaakt van de elementen zoals vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Er werd immers gemotiveerd als volgt:

"Uit het administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van een gezinsleven,

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in goed gezondheid verkeert gezien de feiten van openbare orde (toebrenge van wederzijdse slagen en verwondingen). Bovendien werd zijn aanvraag 9ter dd. 28/06/2012 onontvankelijk verklaard op 13/02/2017.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen minderjarige kinderen heeft in België.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen."

Waar zij zich beperkt tot de bewering dat zij hier een privéleven heeft opgebouwd, dient te worden opgemerkt dat zij nalaat aan te tonen dat zij sociale relaties heeft die dermate sterk zijn zodat zij vallen onder de bescherming goeden door artikel 8 EVRM. Bovendien diende verzoeker gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft hij nooit over een legaal verblijf beschikt. Desgevallend heeft hij de sociale relaties – die hij niet aantoot of concretiseert – dan ook enkel opgebouwd in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Bovendien toont hij niet aan dat hij geen sociale relaties zou kunnen opbouwen in zijn herkomstland en dat hij met de opgebouwde relaties geen contacten kan blijven onderhouden na zijn terugkeer naar zijn herkomstland. Verzoeker toont niet aan dat artikel 8 EVRM een correcte toepassing van de vreemdelingenwet verhindert.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet ernstig."

2.3.3.1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

"Uit het administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van gezinsleven,

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert gezien de feiten van openbare orde (toebrenge van wederzijdse slagen en verwondingen). Bovendien werd zijn aanvraag 9ter dd. 28/06/2012 onontvankelijk verklaard op 13/02/2017.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen minderjarige kinderen heeft in België.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen."

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoeker geen kind heeft in België, dat hij hier geen gezins- en familieleden heeft en dat rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand, er wordt immers verwezen naar de onontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat verzoeker geen familie- en gezinsleven heeft in België. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker stelt echter wel degelijk een privéleven te hebben in België. Hij verduidelijkt dat hij in België verblijft sinds acht jaar, dat hij hier sociale bindingen ontwikkeld heeft en hier gevolgd wordt op socio-medisch vlak. Verzoeker meent dat in dit verband geen belangenafweging is gebeurd.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België gedurende acht jaar en naar sociale bindingen die hij echter op geen enkele wijze staft en naar opvolging op socio-medisch vlak.

Er moet echter op worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Immers werd zijn asielprocedure, die op 30 augustus 2010 werd opgestart, door het arrest van de Raad nr. 76 190 van 29 februari 2012 afgesloten. De tweede asielprocedure startte op 16 september 2014 en eindigde op 9 december 2014 met het arrest van de Raad nr. 134 822. Van 29 februari 2012 tot 16 september 2014 en na 9 december 2014 tot heden verbleef verzoeker illegaal op het grondgebied. Het indienen van later onontvankelijk verklaarde aanvragen op grond van de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk. Voorts heeft verzoeker geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15 december 2015 en van 16 februari 2017.

In dit geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In casu toont verzoeker niet in concreto aan dat zijn -op geen enkele wijze verduidelijkte- opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Evenmin volstaat op zich het als het -niet nader verduidelijkt- gevolgd worden op socio-medisch vlak door het centrum "Ulysse", nadat een aanvraag om medische regularisatie werd afgewezen. Dit vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Verzoeker toont evenmin op concrete en ernstige wijze aan dat hij in zijn land van herkomst geen banden meer zou hebben met familieleden of met andere personen.

Bijgevolg toont verzoeker niet op concrete wijze aan dat er sprake zou zijn van een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg diende geen belangenafweging in dit verband plaats te vinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van de formele motiveringsplicht in dit verband.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET